

SÂNGE STRICAT

IV

Încă de pe atunci Sofca, după cât își aducea aminte, știa toate și tot ce se întâmpla împrejurul ei. De aceea nu întreba nimic, înțelegea totul, cum de sigur știa și ce va fi cu ea. Încă de copil își dădea seama de frumusețea ei, care pe zi ce trecea uimea lumea, și nu încăpea nicio îndoială că ea, fiica lui Efendi Mitu, era cea mai frumoasă fată din oraș și că niciuna nu putea să-i stea alături.

Și într'adevăr așa era.

Își dădea seama că frumusețea nu e numai fală și mândrie, dar și fericire. Și lucrul acesta, nu pentru că îndepărta și chinuia pe bărbați, ci pentru mulțumirea pe care i-o dădea sie-și. Era o simțire care o făcea să se iubească, să-și aibă grija, să-și vadă de frumusețe, căci își dădea seama că nu va fi o frumusețe obișnuită, din cele cum se mai întâlneau, atunci când va fi pe deplin înflorită, și că nu se va mai găsi alta, mai frumoasă și mai pătimășe, care printr'un semn și o mișcare să împrăștie atâta gingășie și mireasmă.

Toate acestea se adevăriră întocmai. Timpul trecea. Ea împlinise douăzeci de ani și nimeni nu îndrăznea s'o ceară în căsătorie. Iar când a trecut de douăzeci și șase, era nu numai frumoasă, dar fermecătoare, înflorită și caldă. O carne bine hrănită și plină îi umplea formele armonioase și totuși frumusețea ei nu făcea decât să sporească. Umerii și spatele erau bine trase, închegate și desvoltate; brațele rotunde și pline ca și spatele grăsut; era înaltă și avea o ținută dreaptă și măreață, iar de

sub mijlocul subțire, ca tras prin inel, se arcuiau minunat șoldurile împlinite. Avea mâini lungi, subțiri și delicate cu palma plină și pielea gingașă. Fața albă, fragedă și catifelată, era puțin prelungă, cu un oval bine conturat și o frunte înaltă și netedă, ochii negri, mari, puțin migdalați; buzele mereu arzătoare, subțiri și cu colțurile umede ridicate ispititor. Și toată această frumusețe a trupului și a chipului, părea de marmoră, numai părul, bogat în sevă, îi creștea ca într'o vâltoare, sălbatec și îmbelșugat, căzându-i negru, moale, mătășos și greu pe gât, pe umeri, pe ceafa albă, pe spatele plin.

Ceea ce o neliniștea pe Sofca era că tatăl ei, de când crescuse și se desvoltase, făcându-se frumoasă încât îi mersese vestea, de atunci, venea din ce în ce mai rar acasă. Și știa că din pricina ei. Și cum să nu fie neliniștită? Trecuse vara întreagă, toamna, iarna și el tot nu dăduse niciun semn de viață, nici nu mai trimisese pe cineva cu vreo veste. Trecură astfel doi și trei ani și dela el tot nicio știre; nici pe unde se găsea nu mai știau, nici ce se făcuse.

Mama se prăpădea cu firea de frică. Nu că se temea că în cele din urmă va rămâne văduvă, aproape fără pâine și în luptă grea cu sărăcia, căci vânduse și o parte din grădina de sus a casei care dădea în stradă — asta tot lui Tonet «al lor», pentru că numai lui mai aveau îndemnul să-i încredințeze ceva, deoarece, fiind oarecum omul lor, n'avea să meargă să povestească în lung și în lat că a cumpărat-o dela ele, ci numai că a

luat-o în arendă și că le-a rugat să-i dea voie să se folosească de câteva magazine de acolo — nu însă această sărăcie care sărea în ochi o speria pe mama, ci acea tăcere a tatălui, care nici nu mai dădea de știre, nici nu mai venea. Se temea că în cele din urmă va rămâne cu totul acolo și că nu se va mai întoarce niciodată la ele. Teama aceasta n'o avea numai în ce o privea. Pentru sinea, la urma urmei, s'ar fi împăcat și era gata la orice jertfă, dar îi era ciudă pentru Sofca și milă de fetița aceea care crescuse și se făcuse mare și frumoasă de-i mersese faima și care n'avea parte de fericire.

Sofca, la rândul-i, văzând neliniștea și mâhnirea mamei, se îndurera mai mult pentru dânsa decât pentru sine. Cu sine însăși se împăcase de mult. Încă de pe vremea când începuseră să-i înflorescă și să i se rotunjească sânii minunați ca și trupul fermecător, de câte ori, fără să vrea, se atingea de cineva sau simțea pașii vre-unui străin, era turburată, iar, dacă o privire de bărbat o învăluia, tot sângele îi năvălea în obraji, picioarele îi rămâneau pironite locului și, când acel bărbat s'ar fi apropiat de ea, ar fi căzut aproape în lețargie de turburare, neputincioasă să mai facă o mișcare ca să i se împotrivescă sau să se apere de el. Dar atunci, cu cât lupta ce se dădea în ea se arăta mai mare și mai grea, cu atât era mai sigură că niciodată, niciodată nu se putea întâmpla un asemenea lucru, că nu se născuse acela care să-i fie deopotrivă și vrednic de ea, de frumusețea ei, dar mai cu seamă de ea, Sofca, fiica lui « Efendi Mitu ».

Încă de mult era incredințată că până atunci nu se ivise bărbatul care să fie mai presus de ea, în care să-și găsească fericirea, unul care s'o întrecă atât prin nume cât și prin frumusețe, căruia să-i închine tinerețea cu toate darurile ce avea. Căci unul singur putea veni la dânsa... Numai pe unul singur l-ar fi putut iubi și numai unuia i s'ar fi putut da...

La început, gândul acesta o turbura și îi pricinuia o oarecare plăcere; mai târziu însă îl izgoni, mulțumită că poate triumfa. Niciun bărbat nu mai însemna o primejdie pentru ea, astfel că se simțea liberă și stăpână pe mișcări; putea ieși și sta la poartă, putea privi în ochi pe orice bărbat tânăr și nu se sfia să meargă singură pe la vecine și prietene; nici noaptea nu se temea să umble. Fiind de-i liberă și stăpână pe sine, nu pizmuia pe niciuna din prietenele ei, deși unele mult mai tinere erau măritate, iar bărbații lor erau cunoscuți ca bogați și ele treceau în rândul proprietăreselor. Niciuna însă, cu nimic nu o putea sfida sau mâhni, căci ea le era mai presus prin frumusețea neasemănată, pe care nimeni n'o putea întrece, și apoi era nepăsătoare la tot ce băga de seamă în jur.

Niciodată nu făcea la fel cu celelalte, când, stând la poartă și văzând că trece sau se apropie

un bărbat, să se pitească după ușă și să se uite în urma lui numai după ce trecuse. Ea continua să șadă liberă și nestingherită înaintea lui, și nici sânii nu și-i ascundea, cum era obiceiul și cum ar fi făcut alta în locul ei, dacă i-ar fi avut așa de mari și de plini, aruncându-și șorțul deasupra lor, până peste cap. Sofca n'a făcut niciodată lucrul acesta. Ea stătea la poartă, rezemată puțin de pervaz, cu picioarele întinse, trecute unul peste celălalt și cu brațele încrucișate. Nestingherită în mișcări și port, nu-și ferea nici fruntea, pe care

Ea stătea la poartă, rezemată puțin de pervaz

o purta liberă sub basmaua înflorată sau, de multe ori, umbla ca și în casă, cu capul gol și câte o floare rătăcită ici colo în păr. Ținea capul sus, privirea dreaptă, sigură de ea, nepăsătoare față de alții, cu buza de jos puțin ridicată, astfel că în colțul gurii avea un joc de umbre veșnic. Oricine trecea pe lângă ea, era oprit, furat de ochii ei, dar apoi mergea înainte, salutând respectos și învăluind-o numai cu privirea.

Când se întâmpla să treacă doi prieteni, dintre cari unul n'o cunoștea sau numai auzise despre ea, fără s'o fi văzut, zărand-o, întorcea într'un cap, întrebând pe celălalt:

— Cine e aia, bre? sau — a cui e? uimit de frumusețea și în deosebi de ținuta ei mândră, liberă și stăpânită în același timp.

— Sofca lui Efendi Mitu, — era răspunsul. De câteori vorbeau bărbații despre ea, între ei, o făceau cu o simțire de teamă și de respect parcă, nu ca despre celelalte femei, așa că putea fi oricât de liberă, fără ca aceasta să-i strice, nu se sfia să iasă în lume, să stea la poartă sau la fereastră catului de sus, care dădea în strada principală a orașului, fără să se ferească, dimpotrivă cu gândul să fie văzută, ea însă privind totul cu nepăsare. Aproape toată ziua și-o petrecea acolo, în cadrul ferestrei, cu obrazii sprijiniți în mâini, ceea ce o făcea și mai frumoasă, îmbujorând-o, cu umerii și întreg bustul aplecat, legănându-se ușor și simțind parcă și ea singură cât farmec se desfăcea din acel trup îndoit până la mijloc și cu sânii apăsați de stînghia geamlui.

Sărbătorile mai cu seamă, își făcea o adevărată plăcere să șadă așa la fereastră și să privească jos în stradă, la lumea care forfotea, la vecini și mai ales în spre biserică, în piață, care era numai-decât lângă casă, și unde putea vedea tot ce se petrece.

Cu liniștea-i obișnuită, întreruptă din când în când de un zâmbet ironic, privea la lumea care mișuna și mai ales când începeau să iasă femeile dela biserică, unde se duceau nu atât ca să asculte slujba, cât mai curând ca să le vadă lumea rochia nouă, atunci îmbrăcată pentru întâia oară. Printre ele, o figură tânără, plină și curată era Nata, fata proprietarilor Milencov. Se ducea la biserică întovărășită totdeauna de tatăl ei și de mama vitregă. Tatăl mergea la spatele lor, cu fața-i zâmbitoare și rotundă, privind mulțumit la mantia și șalvariile nevestei. Nata era fericită că tată-său o ducea peste tot, deși el le făcea toate pentru nevastă, căci pe ea de atâtea ori o lăsase singură acasă... Sofca, de câteori îi vedea, era cuprinsă de părerea de rău că nu cunoaște și ea niciuna din bucuriile Natei care, veselă de rochia nouă, se întorcea într-una să vadă dacă-i privită și admirată.

Se întrista de asemenea când vedea pe fetele Tașcăi, care ședea ceva mai sus de casa lor, pe aceeași stradă. Erau patru și semănau toate. Părinții le erau simpli țărani, dar cu timpul se îmbogățiseră, iar copiii lor, mai ales fetele, numai-decât fură băgate de seamă. Toate purtau rochiile la fel, de obicei subțiri, ușoare și de culoare deschisă, ca să atragă mai mult luarea aminte. Aveau fața gingașe și ochii frumoși catifelati, încât nimeni n'ar fi crezut că sunt fetele acelor părinți, mai ales ale tatălui, un om buhăit, cu obrazul posomorît, plin, gros și bătăran. Sofca le vedea cât sunt de fericite că se știu atât de frumoase și cum, gingașe, ieșeau la poartă sau alergau pe stradă, în întâmpinarea tatălui. Nu era joc, petrecere sau chiar slujbă la biserică, unde să nu fie și ele. Nu lipseau nici chiar dela adunările ce se făceau în satul din apropiere și la bisericile

lui. La început se duceau cu căruța, căruțe simple, grosolane, împreună cu tatăl și cu mama lor, cu coșuri pline de merinde și sticle cu băutură și petreceau acolo toată ziua. Mai târziu, când s'au îmbogățit și băieții s'au făcut mari, plecau în căruțele lor proprii, căruțe lăcuite, pe arcuri, mai mult un fel de trăsură, și mergeau numai cu mama sau cu vreun frate. Nu se mai duceau însă dimineața, de vreme de tot, ca să stea toată ziua, ca înainte, ci după prânz, cum fac boierii cari vin cu trăsurile și caii lor, atunci când vor, stau puțin, văd numai ce e pe acolo și se înapoiază alene acasă; și lucrul acesta îl făceau și în zilele de lucru, de câteva ori pe săptămână, nu ca ceilalți, lumea simplă care se ducea numai sărbătorea, ca să se odihnească, să bea și să mănânce.

Sofca era cu totul mulțumită de sine; nu avea pică pe nimeni, nu se frământa pentru nimic, nu se simțea nefericită. Pentru ea însă iarna era mult mai ușoară de îndurat. Trăia atunci în singurătate, departe de toată lumea. Numai mama ei, din când în când, se mai ducea pe la rude și aceasta în timpul zilei, ca să se întoarcă de vreme, nu pentru că Sofcăi i-ar fi fost urât, singură, ci de teamă, ca orice mamă pentru fata ei, de răutatea vreunui bărbat... Apoi știa că Sofca nu s'ar fi dus nici până în vecini ca să ia ceva de care ar fi avut nevoie, încât prezența ei acasă era cerută. Astfel că Sofca, neieșind nici pentru treburile casei, ședea mai mult înăuntru și nu se vedea cu lumea decât la sărbătorile mari ale Crăciunului. Numai atunci erau și ele mai voioase, se îmbrăcau, primeau vizite și se duceau în lume, să vadă și să fie văzute, după atâtea zile petrecute în singurătate, în casa împrejmuită cu ziduri mari de piatră.

Pentru Sofca iarna era pașnică și ușoară. Urma apoi primăvara, când totul se schimba. Intotdeauna, odată cu ivirea ei, simțea un fel de teamă și o turburare care o nelinișteau. I se părea că odată cu iarna a încetat și singurătatea, și tihna, și vieța îngredită dusă între zidurile înalte, sub fulgii de zăpadă, dar atât de odihnitoare! De acum trebuiau să iasă din casă, să meargă la biserică, la petreceri și adunări, să umble pe strada populată, între bărbați și femei. De aici îi venea neliniștea care o turbura, pe care și-o cunoștea foarte bine și care o chinuia într-atâta, încât era o suferință pentru ea când mama stăruia să iasă și ele între oameni, să se vadă cu lumea, o lume cu care ea, Sofca, nu avea nimic de împărțit și care îi rămânea cu totul străină și ciudată.

Ceea ce o frământa mai mult pe Sofca și o umplea de groază, era că din an în an băga de seamă că îmbătrânește — nu frumusețea sau puterea de tinerețe ce simțea că svâcnește în ea — ci prin anii cari treceau, se grămădeau — gând pe care abia și-l mărturisise sie-și, dar care-i dădea o grijă neîntreruptă zi de zi, iar aceasta

mai mult primăvara și vara când ieșea în lume. Ca o șerpoaică începea s'o chinuiască idea că poate într'o zi de primăvară sau vară, anul acesta sau celălalt — și gândul acesta o umplea de o adevărată groază — putea să se ivească o altă față, fie la biserică, fie la întrunirile lor, care s'o întrecă în frumusețe, s'o lase în umbră...

Cu toată îngrijorarea însă, era îndreptățită că un asemenea lucru nu se va putea întâmpla. Tot ce îngăduia, era că ar fi putut apărea într'o vară sau alta, o față frumoasă și luxos îmbrăcată și care prin noutatea ei să atragă luarea aminte a tuturor și astfel s'o întunece o clipă, însă era sigură că nu e cu puțință ca frumusețea celeilalte s'o întrecă statornic pe a ei. Nu se temea decât de anii cari treceau, dar avea convingerea că de nimeni și nicăieri, frumusețea ei nu putea fi întunecată. Și să nu fi dat Dumnezeu să se întâmple una ca aceasta! Sofca simțea că atunci ar fi fost în stare de orice! Nu s'ar fi dat în lături dela nimic, nici chiar ca să dovedească și să încredințeze pe oricine de desfătarea frumuseții ei, a tinereții, a focului și patimii ce clocoțeau în ea și cu care nu se putea pune alături niciuna! Era grozav, dar dacă n'ar fi căutat să-și scoată în văz însușirile, ca să rămână tot ea cea din frunte, n'ar fi fost ea, Sofca...

Atunci, îngrozită de acest gând, furioasă și în ciudată pe ea, începea să se învinuiască și să se certe că are griji de felul acesta și că nu-și scoate odată din cap ceea ce altora nici prin gând nu le trecea. De ce tocmai ea să aibă asemenea gânduri? De ce să nu fie și ea mulțumită și fericită? Când va trăi și ea fără să tot gândească atât, ca toate celelalte fete, să trăiască și să fie voioasă? Toată ziua, de dimineață până seara, să muncească și ea, să umble, să alerge, să mănânce la capul zilei cu poftă, cu lăcomie, să aștepte cu nerăbdare timpul culcării, patul moale în care să cadă frântă de oboseală și să adoarmă îndată, fără răgaz de gânduri. Și apoi, a doua zi și mereu așa, toată ființa ei, arătând sănătate și putere, să aștepte, în chip firesc, un bărbat care s'o ceară de nevastă, să facă și ea nuntă, să aibă și ea ca prietenele ei măritate casa ei, să fie stăpână pe ea, să meargă cu bărbatul pe la rude, la petreceri și adunări, seara ca și ziua, pretutindeni, să vadă unde și cum se petrece mai bine, care este mâncarea cea mai bună, care sunt rochiile cele mai frumoase.

De câteori gândurile se înteeau mai tare și începeau s'o chinuiască, încerca să le alunge, găsindu-și de lucru... De obicei se apuca să coasă sau să facă vreo broderie fină, grea, minunată. Lucra cu avânt, cu voioșie. Furată de lucru, nu mai ridica toată ziua ochii de pe firele fermecate. Mamă-sa de abia o mai aducea la masă. Și cu cât lucra mai mult cu atât mai desăvârșite erau florile și chipurile pe care degetele ei subțiri le așterneau, ca și pline de vieață, pe petecul

neînsuflețit ce mânuia, țesute din fir și colori pe cari nicio alta n'ar fi știut să le împerecheze cu atâtă măiestrie.

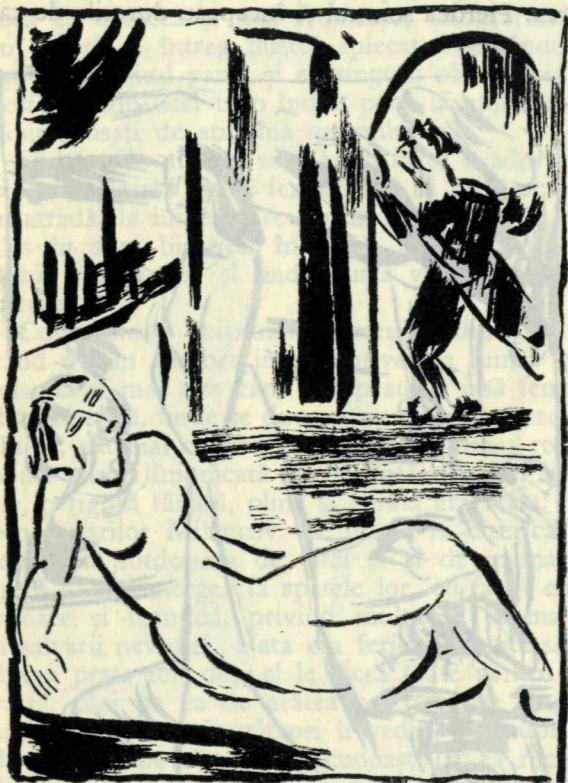
În umbra acestei schimbări dormea liniștită. Dimineața se trezea odihnită, cu fața fragedă, veselă. Privea cu mulțumire în oglindă obraji-i îmbujorați, rumeni și plini. Mâncarea îi plăcea. Apa și mai mult. Aerul o înviora și somnul îi era adânc și lin. Nu ținea însă mult starea de înviorare. Către sfârșitul lucrului, începea să simtă cum încet, încet îi pierde avântul și o copleșește nepăsarea. Pierdea somnul și începeau durerile de cap.

Sofca, îmbrăcată așa cum era și stând în fața unei flori

Știa că a doua zi n'avea să mai aibă aceeași frăgezime. Credea că aceasta venea din pricina oboselii și efortării ce făcea, căci mâinile îi tremurau, ceafa îi svâcnea, iar puterea corpului o părăsea. Umbla vâitându-se de boală și nu știa ce are... când deodată, pe neașteptate, slăbiciunea se schimbă într'o moleșeală plăcută. Simțea parcă se topește toată. O toropeală copleșitoare și dulce îi se revărsa în întregul trup. Simțea un dor puternic pentru ceva nelămurit și atunci abia își dădea seama ce se petrece cu ea... Se trezea acel « dublu » al ei, căci Sofca știa prea bine și le deosebea cu precizie, că în ea trăiesc două ființe. Una este în ea și cealaltă în afară, colo, în preajmă, la pândă. Cea de a doua începea s'o desmierde,

s'o turbure, s'o iubească. Aștepta cu nerăbdare, ca vinovată, să vie noaptea să se culce și atunci, în singurătatea nopții, să se dea celeilalte Sofca. Simțea cum aceasta o săruta îndelung, cu patimă, pe gură, cum îi mângâia cu mâini pătimase părul, sânii, șoldurile și dornică de cele mai tainice și adânci plăceri, se lăsa să fie mângâiată furtunos, pentru ca prin somn să-și simtă toată carnea vibrând. Dimineața se trezea cu perna în brațe și trupul întreg asudat...

În răstimp, auzi cum din grădină intră Banco cel băl-băit, mormăind

A doua zi, ascunzându-se de maică-sa ca și de toată lumea, ședea toată ziua în dosul casei, în grădină, unde, ca nebună, începea să vorbească cu florile, cu natura... În fiecare floare găsea o dorință a ei, în fiecare șoaptă a pârâului un suspin necântat, un dor nepovestit.

Atunci abia începea să înțeleagă turburarea care o cuprindea de atâtea ori și pe care nimănuia nu i-ar fi spus-o... Toate cele ce le simțea, ca și visurile, ca și grădina, florile, copacii și cele ce erau mai sus de ea, cerul, și mai aproape de ea, orașul cu împrejurimile lui, vârfurile munților ce se pierdeau în zare și chiar ea, Sofca, îmbrăcată așa cum era și stând în fața unei flori, ba chiar casa și glasurile din casă, pașii mamei sau ai celorlalți, vorbele, strigătele, dorințele, toate acestea i se părea că trăiesc și se mișcă într'o altă lume,

cum și când, n'ar fi știut să spună. Și atunci totul i se părea schimbat și ea se simțea cu adevărat fericită; cu brațele întinse, îngânând încet un cântec, pleca din grădină, stăpânindu-se și silindu-se ca mamă-sa să nu vadă starea-i de exaltare, astfel, chiar nefiindu-i foame, se așeza la masă. Mânca în grabă însă și pleca numai-decât, spunând că vrea să se culce. De fapt, pleca numai ca să fie singură și, ca să reia noaptea, învelită cu plapuma, mângâierile pătimase, plăcerea, cufundându-se, prin visuri, în fericire.

Deși avea credința că nu se va mărita niciodată, se adâncea în visarea fericirii casnice, a camerei, a patului nupțial. Infăptuirea aceluia vis unic se petrecea în închipuirea ei, în camera aceasta mare, plină de lumini și umbre cari încropeau o atmosferă de desfătare. De jur, împrejur, în odaie, erau înșirate darurile primite... De jos, din curte, se auzea țâșnind apa dela fântână, cântecul stropilor ce picurau scâlțați în lumina galbenă de chihli-bar. Se aude un fluer... E mirele ei, care la sfârșitul petrecerii, mai mult obosit decât vesel, neliniștit și fericit în același timp, petrece pe nuntași cu cântecul lui.

Are fruntea înaltă, sprâncene negre, lungi și arcuite și e îmbrăcat în haine de mătase și postav fin, pe care le poartă cu eleganță și prin care parcă își face loc și puterea trupului vânjos și tânăr... Se apropie de ea, vine în pat, în cămașa de nuntă, în penumbra acelei lumini desfătate, a murmurului fântânei și a cântecului de flaut. Ea îi simte forma trupului, ca și durerea ce va simți când el își va apropia mâinile, gura, capul de sânii ei, mângâind-o, mușcând-o. Sărutările nebune, îmbrățișările pătimase le topesc puterile. Până în ziuă, prin trupurile frânte, sufletele îmbătate de fericire, se contopesc unul într'altul.

Pentru depănarea acestui vis îi plăcea atâtea singurătatea. Mai cu seamă când era cu totul singură acasă, când mama era dusă la cimitir sau la rude și se întorcea târziu noaptea, alunga frica întunericii și a singurătății, înlocuind-o cu bucuria plăcerilor ce-și dădea. Se ducea fuga sus și încuindu-se în odaie se dădea sie-și, ca să uite de rest. Încet ca o mângâiere se descheia, își descoperea pieptul, își desfăcea mijlocul, se descopcia la mâneci, ca să vadă cum apoi, printr'o singură mișcare, ar putea arunca tot de pe ea... Și atunci se desfăta admirând acea frumusețe a ei, găsind un farmec nebănuț în acea goliciune și în parfumul ei și, cu oarecare teamă, începea să-și privească sânii drepti și tari cari se conturau albi și rotunzi, cu vârfurile roșii ca smeura coaptă de mult...

Odată era să facă o nebulie. Era cam pe la sfârșitul verii. Era Sâmbătă — zi de târg. Mama cu Magda se duseseră la cimitir. Era o seară caldă, înăbușitoare. Mama întârzia. Ca întotdeauna, Sofca închisă în casă, neavând cu ce

să-și umple timpul, neîndrăznind să iasă, stătea în odaie și ca de obicei neliniștită, când deodată o cuprinsese, mai puternic și mai vijelios ca altădată, acea turburare, acel ce « al ei ». Dar, ca niciodată până atunci, simți ceva adânc de tot care-i prindea inima, ceva nesfârșit de greu, o tristețe apăsătoare, o amărăciune și o neliniște îngrijitoare. Cum se vor sfârși toate acestea? Oare se vor sfârși vreodată? Dar de ce acest chin? Nu e oare moartea? Atunci, de ce și la ce această suferință?

În răstimp, auzi cum din grădină intră Banco cel bâlbâit, mormăind. De sigur era beat, ca întotdeauna Sâmbăta, din bacșișurile ce primea dând o mână de ajutor, fie prin cârciumi, fie prin piață. Ea îi urmări pașii. Banco, după ce văzu că jos în bucătărie nu e nimeni, porni sus pe scări, spre ea. Apoi, deodată, un gând nebun îi străfulgeră prin minte, făcând să o treacă sudorii. Și de ce nu? E beat — și nu se va afla... e pe jumătate mut — și nu va ști să spună... Și de ce să nu se întâmple odată ceea ce gândește și visează de atâta vreme? Ce va fi la urma urmei, dacă va ști și ea ce simți atunci când îți atinge un bărbat trupul?

Banco venind sus și văzând-o, fu bucuros că a găsit-o și beat, fericit, înaintă spre ea bâlbâind și căutând să-i spună prin mimica lui, cine i-a dat și cât a câștigat...

— Ba... ba... ba!

Văzând însă că ea, în pat, răsturnată între perne și parcă transfigurată, nici nu se scoală

și nici nu-i răspunde și nici nu râde, rămase cam speriat în fața ei.

Sofca îl chemă.

— Dă-mi mâna!

El îi întinse mâna cu degetele larg deschise, mâna stângă, pentru că era mai aproape de ea. Fata i-o apucă, dar nu ca de obicei, de palmă, ci de sus, dela încheietura lui grosolană. Prinzându-l cu degetele ei larg desfăcute, înțeleștate, văzu cum mâna lui vine spre ea, neagră, tare, ca o labă... Cum însă nu era ființa care să dea înapoi când și-a propus ceva, care să nu treacă peste orice când i-ar sta în cale ca să-și îndeplinească un gând, îl trase repede la ea și ținându-l între genunchi, fără să asculte ce bâlbâia el de frică și fericire în același timp, își descoperi sânii și pe unul din ei puse cu putere mâna lui, ținând-o apăsată și strângând-o... Simți o durere și nimic mai mult. Repede apoi, tremurând ca într'un acces, se potoli. El însă, nebun, buimăcit, cu bale la gură, cu fața ascunsă, apăsându-și capul pe pânțelele ei, o mângâia pe șolduri, strângându-i carnea ca într'un clește, sărutând-o și răcnind ca un nebun, printre bale:

— Ba!... Ba!... Ba!...

Alta în locul ei, ar fi murit poate, s'ar fi pierdut cu firea, pe când ea îl goni cu scârbă de lângă pat, dându-l afară și încheindu-se.

(Urmează)

BORISAV STANCOVICI

Din sârbește de *Elena Eftimiu*

Cu desene de *Boris Caragea*